

Никодин Чернодримски

Огнени Виори

СОДРЖИНА

1. Покајничка Одисеја
2. Недостижен Сон
3. Безимена Песна
4. Вечен Ден и Вечна Ноќ
5. Светот на Сенките
6. Огнени Виори
7. Гола Тага
8. Свонливи Молитви
9. Невидливиот Самотник
10. Пустинска Месечина
11. Измислена Измама
12. Баба Цана
13. Рајски Двери
14. Траен Заборав
15. Заборавенои Ехо
16. Сетка
17. Камен дожд
18. Паганска божица
19. Сон Несон
20. Да бидам.
21. Покана за Пир
22. Скрб
23. Кошмарен Мозаик
24. Домаќин
25. Меѓа
26. Црно Сонце
27. Тажна Самовила
28. Полноќно Бладање
29. Маѓија на Проклетијата
30. Тажен грч
31. Клетник или Кнез
32. Одроз.
33. Румено Зазорување
34. Одрозот и Јас
35. Одрозот и животот
36. Зловешто
37. Тивок Кошмар
38. Монотонен Сон
39. Квечеринска Крв
40. Повеќе Немам што да Кажам

ОВА СЕ КРАТКИ ЗАПИСИ

ИЛИ ПОИНАКУ КАЖАНО

ТРЕПЕЛИВИ ВОЗДИШКИ НА МОЈАТА ДУША

ИЛИ ПОИНАКУ КАЖАНО

ОСАМЕНИ БЛАДАЊА ВО САМОТИЈАТА

Покајничка Одисеја

Покајничка одисеја
Да напишам вмиг сега
Очајните души ми рекоа

Совеста,таа престога,немилосрдна праведничка
Коските катадневно ги распретува
Пепелта се везден на ветерот ја дава

Во дни дамнежни
Кога чекорот судбина газел
Кога егото живо човечко мелело

Во ноќи дамнешни
Кога амбицијата снi крадела
Кога егото кошмарни црни дарувало

Перо бело од гуска оставија
Мастило црно од јадови пресмртни исцедија
Ролна хартија со солзи создадоа

Побрзај,во плач извикаа
Уште дикате време имаме
Дива луња на полноќ ќе дојде

Побрзај,со врисок кажуваа
Покајание наше напиши
Небото да го прочита,спокој да даде

Недостижен Сон

Додека темнината грижливо и вечерва
Го постилаше свездениот тепих
Ја посакав старата
Скриената детска желба
Да ја допрам
Не, да ја прегрнам силно, силно
Безимената светла звезда
Скитничка вечна
Да и бидам придружник барем ноќва
А таа, лукаво се скри кај големата мечка
Ете деница шепотот ми го прати
Утешителен
И рече со трепет нежен да не ме повреди
Уште си смртник
Со земјата другаруваш
Чекориш и дишиш
Сонуваш и посакуваш
Кога ветерот спомените ќе ти ги напише
На сивиот ладен камен
Кога светлината ќе те прегрне
Ете тогаш
Безимената звезда име ќе има
Ете тогаш
Во бескрајот ќе блескаш.

Безимена Песна

Очите на мракот лакомо ме пијат
Додека го ткаам тепихот на животот
Студенилото мистично прстите ги кочи
Ресите,што спомени се во низа ги редам
Пијавиците лигави по снагава се сноват
Насмевките,во шари разнобојни ги ставам
Лелеави сенки,камен бигор на нозете евеги лепат
Од тагата црна конци земам,линии танки така сторив
Будалести триглави ѓаволчиња оро ширно вијат
Звукот на разбојот стравот на триста парчиња го кини.....

.....

Вечен ден и вечна ноќ

Вечната солза на болката
Не се тркала веќе како воденички камен

Грев се стори со боскот се јавува
Татне и се шири, небаре облак темен е
Небаре лута љуња, која само што не побеснела

Скрбот се вовлекол во неопределените копнежи
Ги заплискува со далги од тајни возбуди
Живее во невидлив и непробоен дамар

Свет камен, крај три извора, среде претсказание
Три вили, со три златни зрна песок на дланки
Бела врана и голема змија жрец будат
Притаен се сокрил во солза вечна

Мајка гора, ткае нишки од месечева свила
Одежда му спрема сонот ќе го возобнови
Оган на крвта, слатко проклетие на полноќта
Бесконечие бес скрб да почне, со вечен ден и вечна ноќ.

Светот на Сенките

Во светот на сенките
Со игра на развигор
Меѓу животот и сказанијата
Под руменилото на сите мугри
По брег на невидено и невидливо море
Кое заплиснува со топла пена на копнеж празен
Судбински закони стари запретани оживеа
Патот на покорноста го покажа
Тој бесконечен мрак
Здивеа волчја глутница со вселенски рев
Црна ѕвезда кон ѕосвездие на јад ита
Споулавени минати столетија етеги
Се будат,јачат,врескаат,плачат
Ќе пламнат небесата глаголат
Ненадеен виор на безликост ги надвикува да се покорат
Вестител на нов изгрев
Со магливи криља и невидлив чад ќе се јави
Испосничките пештери слепци ќе канат
Во верско ропство и малку нежност во суровоста
Изгубеното сознание од евангелието да го читаат.

Огнени виори

Огнени виори на стари писаниа оживееа
Под вериги на пештерска осама
За небесата,за пеколот

Соковите на мудроста низ сињак протекоа
Животворно кај самотник поитаа
Вестител на вестителот воскреснат ќе биде

Неговиот нов живот,нова дива луња
Со руменилото на секоја нова мугра
Да воскреснува прочистени од грев

Беседеше громотнички,низ гората,низ полето
По калдрми,не се плашеше кога смрта на гозба ве кани
Кога пехарот на животот лакомо го зема

Синото спокојство на небо ве чека
Во обрачот на покајание,рѓа да не го јаде
Од вашето стебло семе да се расее.

Гола тага

Ја премерував голата тага
Со црноутробие гнило искапано
Ништожник, жесток самотник ме стори

Небарам сега човечки или сверски
Некој челото со солзи да ми го мие
Или да ме тешат со тивок шепот на дожд

Ќе обновам едно далечно минато
Ќе станам поклоник на могубожие
Ќе се ослободам од ужасните нокти на ужасот

Со мој над судбината
Во подножјето на планината ќе соијам
Со квас и мед ќе наздравувам за муграта

Оков на празнина ја стега празнината
Не го најдов оганот на прометеј
Не го растерав мракот во себе

Тугите права ме обесправија
Во духот н законите ме оковаа
Крај мене студен ветер да завива пуштија.

Свонливи Молитви

Се креваат внебеса свонливи молитви
липаат своја тага далечни земји
тоа е песна за мојата крвава душа

Ветерот ми цеди од очите солзи
во гората завива волк или волчица,сеедно ми е
останувам да се скаменувам под белата прекривка

им го слушам молкот на луѓето
наоколу испаруваат соништата на мојата младост
го нема веќе таму моето име

Од мојата крв цедам мелем за тагата
магиско вино за чудотворци
должен сум да го вратам времето барем еден ден

се молам во ова сказание да не сум веќе
роден како магла во магла
како ноќ во сенишна ноќ
празнина во празнина кои некои го викаат живот.

Невидлив Самотник

Слепи браќа на слепи демони
Забести змијолики чудотворци
Во ново поглавие на евангелиско продолжение етеги
Неопеани иконостаси на три икони
За демонска богомилка троглава
Со возвишен занес голта поданици

Жив венец на живи трупови се плете
Низ крбла им се снове огневица
Со слепо желание кон голгота итаат

Мрази го ближниот свој низ лиги проповеда
Со камшици и прачки ги чисти гревовите
Бескрвни низ чкрп на коски ја молеа смрта

Сенака на нова смрт се лизгаше
Ја влечеа улави,пијани,зли
Кон бездна на нви споулавености

Како ангел меѓу демони
Како што не се покорува
Бело утринска сенка невидлив самотник се снове.

Пустинска месечина

Пустинска месечина збифташе наморничаво
Каде беше тоа сега нема значение
Во некој мртов град
Без луѓе, без облаци, без крастави пци
Без залудени набожници
Незнам, можеби јас тогаш сум бил жив
Гнилите секавања тоа ми го кажуваат
Жив труп, во мртва бигорна тврдина
Со излижани и извалкани дамари
Станувам непокор през мртва и жива сила
Вестител на кобни иднини
Немам праг, немам огниште, немам гроб
Во разјадена и пушта мугра сум грешник
Со првиот плас на мракот сум црн воскресеник
Посеаните сенки со лик човечки нека треперат
Без име, без образ, ќе станат
Со песји пород, од небесна кучка
Пламен ќе ги лиже на модра спица
Со патила и нечестија сонцето ќе го љубат
Не ми веруваат, велат пепел сум
Мртов ли сум сеедно. жив ли сум сеедно
Сознание писание оставам
Дождовница не го пие, во дните на надежите
Кобам, нека се знае поколение да чита
Јас само ги слушам длечините
Кога збифташе месечината.

Измислена измама

Ова е млак сон или невидлива мисла
Таен жрец сум бил
Во три кожи, на три страни
Во три столетија продувани и извејани
Тајните на черепот тогај ги корнев
И смислата на животот
До старечка изгниеност сум ја носел
Узнав во сонот
За страшниот косач на живо месо
Бесилен сум бил само со некоја молитва
Во прво столетие
На месечина полна со русалки сум играл
Стопена руда од звездите сум леел
Младоста на голи девици сум ја тошел
И по некоја блудница, или грешница сеедно е
Да рти семето да роди земјата
Во второ столетие
Мудроста ми го усветила темето
Во тврдина со урнати кули
Зад дабови врати што ни пеколот не ги рушел
Ноќите сонот го шумкале лакомо
Додека ода на апокалиптичното искушение сум го поел
Во трето столетие
Од вселенскиот талог ука сум земал
Свездочетач ќе да е тоа
До глобочините на животниот корен сум четел
Ноќите жедно сум ги пиел во осој на присој
Всегом маѓесник со кораб без трпеца ете сум бил
Ја измислив измамата дека сонувам.

Баба Цана

Темни луѓе со бели сенки
тоа е она,што не е ни сон ни јаве
за ним и светлината е густ мрак насекаде
мислиш и бескрајот е нивна гробница
копнеат за гроб,за мрамор тежок
наказаниа на бесмртноста се тие
со черни чудеса,проклети и зли
зломори од очи им бие и снага пие
стравот нечиј и во коски го морничават
проклетие им е благослов
придушени татнежи од далечините ги навестуваат
невидени завојувачи на надежи станаа
никој,никој сега нема иднина
селската вештерка,Баба цана шрбава ука дели
Најдете блудница леунка,што пее пискаво
од рог вино нека пие,црвено или црно
три дни и три ноќи гола на јарец да јава
од мечка споулавен дроб нека јади
дира со крв од пес самотник нека брише
така и гробот ќе се повлече во гроб
така и рожбата ваша со име ќе се скраси
така и сонот ќе молкне,јавето ќе цвета

Рајски Двери

Без вражби без дражби
Три миропазани светителки на пат клечеа
На патеки,на пољана,пред праг
Молеа и со молитва душите ги чистеа
Од молитвата слепци прогледуваа
Искокорени очи во дупки враќаа
Врагови адски со бел пламен гореа
Со дождеалец гревови гревови миеа
Земјата сета со црнила ја послаа
Потоа три дни и три ноќи од неа прошка бараа
Кога гревот во мракот ќе ги натиснеше
По планински суводолиции тогаш итаа
На спилите оштри коските му ги дробеа
Со сончеви снопови се капеа
Во круг на божилак влегуваа каде мед и вино течеше
Смрта ја презираа
Стравот нејзин во коските не го носеа
Сведители неми ете беа не судии небесни
Во миг како маѓија,небесна кочија дојде
Дванаесет огнени коњи ја влечеа
Старец белокок брадест со огнен камшик ја тераше
Ја доблиѓи светлината огнена до очите нивни
Минатото им го дозреа
Темелите на секојдневието им го поткопа
На вселенска дланка ги стави
Пеколот да се морничави од јад го остави
Дверите рајски на семожниот рај им ги отвори.

Траен Заборав

Сенките на проколнатите шуми
Шепотеа за призраците
Копилињата на мракот
Преданиа горчливи пенливи
Прортуваа
Од подземја, низ спи
Тие се без спомени
Пелинот и рвта им ги испи
Дождеецот им ги изми
Ветерот им ги одвеа
Во пајакови мрежи им се заплетка
Со подмолна болкја во тупаниците
Блудна молитва сега кажуваат
Во некрстени немиросани дни
Копнегите напати ќе им се растрепереа
Низ провидноста невидлив кикот им се провираше
Црн ангел грал им нудеше
И гласови од некое минато
Воскресение им нудеше
Невратот, патем онака ги гледаше
Матната сегашност го затскриваше
Трајниот заборав им се ткаеше.

Заборавено Ехо

Итрица, блудница
Снове по дамарите заборавени
Утринската тага
Во душата процеп нашла
Да ткае покров
Да го прекрие и првиот зрак
Рове и реве
Исечоци од минатот бара
Ги впива живите слики
Станува глува за заборавените зборови
Вкусот на горчината повторно го пие
Од фрлени спомени пирејот го брести
Им шепоти тивко
Небаре веквекови бдеела над ним
Со крик на непозната птица ги храни
Крвитечение на копнежи и надежи
Подмолни еха заборавени.

Сенка

Сенка

Човечка копиа без душа

Тивок талкач по чекори

Вечна сопатничка придружничка

Секогаш заедно

Дружина со душата е

Семејство тајно

Братство запечатено со првиот плач

Раскинато со последната воздишка

Кога болката ги демне

Ги буричкаат облаците

Со роса мевлен ја мијат

Кога тагата ќе дојава

Молните ги влече

Секавањата ги гори

Сенка

Вселена без бог

Без светци, без чудотворци

Посвоена

Без семе неплодна.

Камен Дожд

Беззаба рѓа ја јади вистината заборавена
Граби,апи зборови
Удира на бронзени свона
Ги мери чекорите изодени

Меѓу две молитви
Лежи скаменето минато
Не го воскреснува
Скаменета солза

Ноќта со милост на елен брести сенки
Мирисот на темјан ги мамеше
Во три капки роса се капеа
За повторно мирисот на темјан ги измами.

Сите времиња му беа пријатели
Облаците му се покоруваа покорно
Со дланки ги милувал
Рамномерно ги распоредувал по бескрајот

Бил дете
Кога камен дожд паднал
Кога вистината во камен круг остана
Кога и сенките измамени беа.

Паганска Божица

Птицата на копнежите ми го чопкаше срцето
Ни здружени ветришта не можеа да ја мрднат од место
Ни пак бесни љуњи да ја исплашат

Се разбудија страните преданија
Се отпретаа од правот
Скаменета сенка на паганска божица оживеа

Преку невидлива вода на невидлив чун доплови
Руменилото на зората косите лелеави и ги чешлаше
Ќе покори се,и камен и под камен,и земјата и времето

Со крик на крвта евеја повикува
Се отвори со магиска сила на цвет
Доаѓа од пепел во нови копнежи

Времето,без колепка,без почивалиште одминува
Со воздишка паганска небото се поплучува
Го допирам минатото со срцето,ја враќам сегашноста.

Сон-Несон

Како од крбла се истура темницава
Го нема веќе ехото на шумните бранови
Претсказание на некое столетие започнува
Призрачни кораби се колваат
Карпите наоколу нагрнати со магла
Времето одбројува со запчаник од сребро
Такт на нечујна музика одекнува
Ветер во човечки облик профучи
Здивот злокобен го испушти
На земјата
Магиски крст од сништа празни се фтиснаа
Црна молитва така се испиша
На секоја дванаесета гора змиско дрво да расне
На тринаесета недела змии троглави да се плодат
Грмотевица да ги топли
Под сенката сенки починка да чинат
Од гранките шупелка да се делка
На полноќ во некрстени дни
Оро оро ѓаволесто да се свира
Ова е само претсказание
А којзнае
Можеби е само шуплив
Одвеан будалест сон
Сон-несон.

Да бидам

Ја вдишувам тишината на ноќта
За мислата од времето мидаде се и сешто
Да бидам воздух.....
.....Да бидам желба.....
.....Да бидам копнеж.....
Да бидам разбуричан кошмар.....
.....Да бидам чекор....
.....Да бидам болскот во миг.....
Да бидам сенка.лита..
.....Да бидам светлина.....
.....Да бидам мрак....
Да бидам збор.....
.....напишан.....
Изговорен.....
.....отфрлен.....
Заборавен.....
.....посакуван.....
Во молитва.....
.....во сказание.....
И приказание....

Покана за пир

Колвајте гаврани од судбината моја
Барем вие бидете ноќва сити
На парчиња раскинетеја
На сто....
.....на двеста.....
На иљада.....
Нека пишти како ранет свер
Нека рика.....
Нека рика како ридиштата мои од болка.

Дембел мрзлив стана
Небаре во беговски сараи законачила
Проклетница напати беше
Небаре со демони блуд правела
Ороспија и блудница невидена е
Небаре зачната во содома и гомора.

Колвајте гаврани од судбината моја
Барем вие бидете ноќва весели
Нека биде ова ваша најголема гозба
Нека биде ова ваш најголем пир
Нека биде ова ваш најблуден чин.

Скрб

На талогот од времето
Гнијат пелинови листови
Скршени парчиња скрб
Шпокриени со влажен црнозем

Од две страни јачат утки
Со ветришта низ коските шуливи
Како сенки исправени
Со неодрдени звуци ја полнат празнината

Над мугрите звездите презреале
Соковите месечеви не ги пијат веќе
След последен крик на бувот
Летаат упокоени истришени сништа

Денот трозаб со отров се калеше
Сребрена вода пиеше
Од сребрено брашно леб месеше
За скрбот да го нахрани, да го угои.

Кошмарен мозаик

Во седмокрак круг со оган насреде
Клекнал згрчен испосник,исцеден од животот
Остави тесна бездна зад себе
Од пламен на туѓа омраза бегаше
Само диви петли утеха му беа
Тенок ветар песна му пее
Тука стана
Призрак што напати се враќа во животот
Но и
Човек кој се преобразува во призрак
Без сеќавања
Се заплеткува во мисли
Не го гледа предводникот на муграта
Веќе му е сеедно
За она што не е сега
За она што е утре
На притаен оган само грчот трепери
Го гледа наоколу кошмарниот мозаик
Пеплосани надежи ете на него се налепиле.

Домаќин

Мирисот на тагата
Со нејасни тајни во себе
Ни сега не успе во домаќинот
Без одраз во очите
Без никакво минато
По трет пат да воздивне
За некоја негова вечност
Или негово непостоење
Небичас се сторило
Мрак во мрак се привлекува
Трепеливи капки се губат
Ноќ од ноќ се коти
Неутешна човечка душа реви
Помеѓу две празнини на сеќавањето
Роб на луната е
Ноќен скитач по суводолици
Се пресоздава самиот
Низ шуплините на мигови се провира
Да стане двоен
Да биде оган во крв
Да биде крик што пара.

Меѓа

И пци,и призраци
Во агонија на замор
Се натпреваруваат и со ноќта
И со времето
Со проклетијата на коба и каење
Во густото тесто на злото
Се пара нокната ткаенина
Со антерии лити да ги прекрие
Ете
Троглави молци ја крадат итро
Морничавите спомени да ги најдат
Гревовите да ги соголат
Копнежот по утеха да го испадат
Меѓа на два света
На два рода се испиша.

Црно Сонце

Скровиштето на мртви сништа се исполни
Зли молитви го затворија
Со реа на гнилеж и трулеж
Стрвот
Орли стогодишни намамија
Страчки искубани наоколу
Гаврани гордо во ред застанале
Денот ден испилил без заод
Во дувло на свер
Во јама мемлосана спеплосана
Со темен живопис испишан
За просторот на заборабот
Каде сонцето е црно.

Тажна самовила

Опусте и олтар и амбар
И праг дрвен
Остана празнина во воздухот
Модра месечина болсна
Самовила во копнеж се стаи
Еден ден
Со копнежот како облак ќе се врати
Како чудо праисконско
На самовилски коњ
И пак,и пак
Во осама чита небесни пораки
Слуша мајски жубор
Ветерот спомените и ги заплеткува
Стидени разголени заби и покажува
Медоносните свезди и ги краде
И пак,и пак
Нежна невиност рани и лечи
Со стари преданија,стари приказанија
Шепотеа
Тагата нема долг век
Ќе се одвее како зората кон пладнето
И пак,и пак
И волчји години изминаа
Тагата не стивнува.

Полноќно бладање

Сонот и кошмарот на брзите будења
Ги враќаа столетијата на дланка
Со тажна песна на тажна утка

Дојде скрбно време
Итаница,навалица кон непостоењето
Без секавања за ликот

Кога ќе се смири и последниот шум
Ќе згаснат и ѕвезди и соѕвездија
Ќе дојде големиот сон без сонување

Од коските ќе никне шума
Јавори,дабови,буки столетни
Од спомени мов ќе цвета на спилите

Црни облаци пеколно ќе се леат
Призраци гладни ќе апат,лакомо ненаситно
Жива густа магла ќе врие,ќе пржи,ќе пече

Од печена иловица вода ќе се цеди
Бес на немој ќе се пени како пеливан остарен
Прица пламена со набожен восхит ќе плени

Никогаш никој не ќе дознае какви тајни се кријат
Светост и мрак хаос во столетијата
Надежите ќе се разминуваат со иднината.

Маѓија на проклетијата

Бев ситно неважно
Зрнце песок во школката на секојдневието
Се урнав во темна бездна на алчност
Станав голи коски во пустина
Патник низ длабочините на минатото
Пронајдов заспана вода
Тоа ти било свезден полен
Ситен прав на светлоста
Муграта ја посипувала, денот го најавувала
Ноќта темна сега луто ме гони
Со разбранета вода, со студени очи
Поклопени со дукати без сјај
Оловен сон на клепките ми виси
Таму во врмето видов
Кога со крик умираа и преданијата
Тогаш како тажалка и земјата се тетеравеше
Го покриваше со влажен и незаситен гниеж
Ријам безобразно
Човечката алчност е се посилна и посилна
Иловицата кутрата таа
Омекнала од јадот небаре ѓаволот со оган ја ора
Та прска на сите страни
Прастара маѓија на проклетијата е ова.

Тажен грч

Во искасапе шума и празни волчју дувла
Ветриштата ја носат далеку бујната младост
И миговите ги сведуваат на тажен грч

Денот е сега само спомен,се се губи
Ова не е веќе измама на навечерината
Ноќта насекаде е без одредени бои

Се трупа пепел врз надежите
Сенката во агинија реви
Дни сивило,непотврдена стварност

Се сокриваат лукаво сите тајни
И гревот и минатото
И зборот што беше и раѓање и умирање.

Клетник или Кнез

Ме нарекоа клетник,цигански кнез
Дека сум смислил голеп еп
Сум го пишувал со црна пупка од трендафил

За птиците кога паѓале со крвави срца
Тогај јурнале бучливи порои
На боиштето никнала црна трева

Тогај Рикнал гнев со проклетија од пеколот
Станува кадрава магла во расплинување
Ползеќи кон примки од оган и вода

Зборовите доаѓаат од непознати и тајни времиња
Низ темните коридори на сопствената свест
Од еден мрак,во друг мрак

Којзнае можеби е заборавено некое минато
Или некоја непозната иднина
Но сега им припаѓа на сите времиња.

Одраз

Заедно со тишината гледавме во бездната
Во таа прозирно вистинита длабочина
Светови чудни се испреплетуваа
Еден покрај друг, еден во друг
Слушавме љубопитно
Како со занес пеат безвучните далечини
Со ехото на оделни галаксии
Којзнае
Можеби ние ја испревртивме реалноста
Можеби ние сами ја птворивме бездната
Можеби ние сами ја напишавме загтката
Којзнае
Можеби бездната беше само призрак во денот
Одраз на муграта и заодот

Румено зазорување

Неможев веќе да плачам гласно
Липтав немо со мртвата ѕвезда
Се урна нашата вселена

Црната дупка зјаеше на местото
Смрад,гниеж и тивок смев на ѓавол одекнуваше
Во хармонија со демоните свои

Само погледот остана смел
Змија смртоносна вмиг тој стана
Чувар на кругот каде ѕвездата ја чував

Призраците на дупката сега таѓно се вееја
Започна битката тивка и тешка
На омраза враќав со омраза,на подмолност подмолен бев

Имаше тука и прикриен занес
Свеста притаено и загатливо молчеше
Се понижувавме,се покорувавме,на гневот слуга бев

Ужасот напати беше сладок,напати пенлив
Тука не глаголев и не одгатнував тајни
Во безвремето како изгубен кораб пловев

Морничава утеха или притаена радост се појави
Копнежот запретан од пепелта блесна
Непостоењето остана мртво,муграта румено зазори.

Одразот и јас

Го гледав одразот мој
Како весело го живее мојот живот
Јас
Еден блед прозирен призрак
Кој чмае во аголот на светот
Одеше гордо по улиците
Напати се кочепереше на места
Мене ми го вртеше грбот
Оставаќи ми го вкусот на непостоењето
Вчас одекна ехото на одмаздата
Тој пламен цвет што тињаше вгради
Од безвучниот свет ги зеде најубавите арии
Ги свирев деноноќно до лудило за одразот
Повторно со страст го плетев килимот на желбите
Непостоењето го полнев со сништа и насмевки
Со виножитото ја одредив границата на световите
Во миговите некои можеби бев суров
Одразот позади виножитото го оставив
Ехото негово сеуште јачи по суводолиците
Некогаш ќе бидеш јас
Некогаш ќе бидеш одраз
Некогаш ќе бидеш сенка
Некогаш ќе бидеш призрак
Од непостоењето ќе одиш во постоењето
Од постоењето ќе завршиш во непостоењетио.

Одразот и животот

Потсвесните илузии жлба една воскреснаа
Исткаа мозаик од розови светлини
На сонот криљата од вечноста му ги дадов
Така сите ѕвезди достапни се сторја
Мењ носеше виор на остварено постоење
Испрплетено со нонци на дни во дни
Примамливо надежта се сновеше
Редеше камче до камче на патеката долга
Вивнуваа светулките на пркосот
Не се заплеткуваа повеќе во косите на заблудата
Прозвучија акордите на вистината
Неможе животот д мине без нужна измама
Таа е неговата сенка
Измамата е сопствениот одраз на животот.

Зловешто

Мојот пијан смев низ солзи ита
Се плетка низ пајажината на розевата тага
Вестител стана
Капиџикот на душата да го затвори
Новата бура веќе ќе носи новост
Опачината на стварноста ме научи да немам обзир
А ти црн гавране, гавране
Чувајги твоите погани криља
Омразата дива, о така блисок ми спрема
Бранови збрала, во ураган со немир става
Некаде таму подмолно грми, татне
Копнеат за игра немирна водите бујни
Ја пиат пота, жедно и главо крвта црвена
Нема да пловам ноќва, со музиката на зборовите
Ќе се распрснам како искра околу
Зловешто низ штамата на постоењето.

Тивок кошмар

Како призрак од тивок кошмар
Со судбинска бавност,но незапирливо
Во мракот на овој бездомен бел свет
Ја барам грешката за загубената среќа

Немаше траги на патеките
Распаканата вода беше ги избришала
Само избуземената песна на дамарите одекнуваше
Зад вечно матната маглива линија на хоризонтот

Сивата и безбојна пустина ги буричкаше дините
Еднаш или два пати видов осамен бедуин
Немоќен беше да стигне до вечниот мир
И тој и јас како загатливо суштество лутавме

Така,прескокнуваќи од копно на вода,од вода на копно
Од сива вода до гол песок,како бран од почеток на светот
Како бучави и здивен рев на плимата
Во тажен сон без сништа минам

Луда врволица се привлекуваше во минатот
Со својот страшен вител ја оволплотуваше тагата
Како последен спомен,во таинствени и мрачни чуда
Во сеприсутноста,губеќи се во мракот на ноќта.

Монотон сон

Во нем молк и спокој
Во кругот на таинствените и мрачни доживувања
И власта на темните сили
Врз осамена душа која копнее за мир
Проблесоците на вештачката мешаница се вплотија
Невидлива музичарка свиреше со тажни ноти
Црниот пајак со сребрени коци плетеше
Бесмислените фантазии така ги ловеше
Далечното и осамено лаење на пес
Со храброст го нарушуваше молкот на ноќта
Негибната тишина беше некако осамена
Ширеше сонливост и тага
Сите мисли сега беа лага
Се растворуваа во безгранична белина
Претвораќи го немиот молк и спокој
Во долг и монотон сон
И безнадежна борба која повеќе е бладање.

Квечеринска крв

Ја оставам својата тага
Во пурпурната мугра
Како орач орам во сува пустина
За да насеам златно семе со румени цветови

Занесен од виното на зборовите
Смпремам нови миловодни живописанија
За исушени земји без дожд
Палени од несовладива врелина

Квечеринска крв непорочно повикува
Со клепало братија своја
Во светлината на месечината
Ќе се прикриам со молк, ќе летам со ветерот.

Повеќе немам што да кажам

Дали навистина настапила ноќта
Или можеби темниот мрак излегол веќе од мене
Но повторно гледам се смрачува овде
Белината се претвора во сивило
Во не само празнотија се гледа
И кога нема што да гледам знам слепило е
Некои рекоа дека повторно сум ослепел
Можеби,одам тетеравеќи се како слеп
Само миг
Дали започна падот
Или се прекина сонот-несон
Или само здодевноста
Или монотонијата напразно одекнува
Јас сега не паметам

Повеќе немам што да кажам.....

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски роден во самиот залез на шеесетите години на Дваесетиот век во преградките на Марковите Кули, уште како мал кога го осознава вистинското постоење на животот започнува да ја искажува својата восхит према градот кој му вдахнал живот, неуморно и деноноќно ги истражува сите Прилепски скриени и јавни катчиња на секојдневното живеење, но тоа истражување никогаш не го нарекол безделничење, зошто и не безделничел, напротив секој миг бил претходно испланиран, не ги броел деновите, но трпеливо и педантно ја нижел низата на животот во непрегледното Прилепско поле, горчините кои злато вределе вредно ги собирал и со ширум отворени очи сонувал за животот. И од најкривата прачка Никодин со својата палава дружина на другари умееле да направат највоинствени мечеви со кој ги оживувале Марковите Битки, палаво во свој стил тоа било дружина која оставила печат во постоењето на градот. Љубовта према пишаниот збор ја добива на величествената сцена на Народниот Театар-Војдан Чернодрински-каде десетина години учествува во бројни аматерски и професионални претстави, толкуваќи најразлични ликови, кои и ден денес кога осаменоста ќе му се доближи, тој ги вади од своите спомени ги оживува тие ликови, така правејќи ја осаменоста полна а не празна и убиствена. Растеќи покрај великаните во Прилепскиот Театар Трајче Иваноски, Најдо Годески, Димитар Вандески, Кирил Жежоски, Евица Глиѓиќ, Благоја Спиркоски-Џумерко, и сите други и работеќи под режисерските палки на Илија Милчин, Коле Ангелоски, Аце Јованоски, Блаже Рстески и други, гради ликови кој длабоко во него ќе му ја вградат желбата да и Никодин еден ден створи свои дела од кој ќе се гордеат сите, но и да створи дела кој ќе се играат на сцената на Прилепскиот Театар. Паралелно со Театарот ги запознава сите планински убавини не само на Македонија, туку и во целокупниот простор на Југославија, како и на Балканските Држави, членуваќи во Планинарското Друштво-Златоврв-од Прилеп, Никодин ја запознава својата убавината, силата, но и моќта на природата, што подоцна токму таа моќ кој ќе ја позајми од природата ќе му биде инспирација да ја опеа во многу песни.

Соновите и Стварноста се два контрадикторни светови, кои многупати не одат паралелно, така и Никодин соочуваќи се со безработицата која во тоа време веќе срамежливо започнува да тропачи на вратите, го остава градот на својата Младост Прилеп и заминува за Скопје. Доаѓа во Скопје каде и се вработува, но вработувањето не значи дека засекогаш ја пресекол врската со Градот, напротив можеби физички не е веќе во градот но честопати со своите мисли го надлетува градот и го милува црпеќи ја сила од Маркови Карпи. Работеќи започнува да се адаптира на новата средина, отворен искрен и комуникативен веќе за кратко време стекнува нови пријатели со кој и ден денес контактира. Со доаѓањето во Скопје ја запознава својата Муза која му ја дава најголемата инспирација за секоја поетска и прозна творба, ја запознава својата сопруга Јана, која и ден денес му е инспирација. Како плод на таа љубов се родија две прекрасни деца Кристијан и Викторија кој му вдахнуваат секојдневни надежи дека утрешниот ден нема да биде ден кој ќе биде исполнет со болка туку ден кој ќе биде исполнет со смеење и во кој ќе тече и денешната радост.

Досегашни дела на Никодин

Стихозбирки

Ангелски Шепотења
Арнаутска Жетва
Астра
Балканска рапсодија
Браќа по Мрак
Десете Балкански Проклетства
Дневникот на еден сонувач
Кај си бе другар
Катадневно Тркало
Крилати Сني
Месечеви Сонети
Мисловен Дневник
Мој Роде
Монолог со Паметникот
Мозаик од Мигови
Мртви сенки на Мртва стража
На Спилите им Раскажувам
Ново утро
Огнени Виори
Осамени Монолози
Пагански Стихови
Пелин Вода
По патеките на Орфеј
Прилепско Ехо
Шепотот на скриениот дамар
Трагач по Илузии
Таинствени Прерии
Заборавени Спомени
Успони и падови

Останати дела на Чернодримски

Монодрама-Ало Диоген на Линија

Романи

Кара Севда
Тајната на Нормандови
Приказна која не требало никогаш да биде раскажана
Првиот Ангел

Драма

И сега Шо

Како и збирките раскази

Затворени кругови

Номад во душата

Бразда

Од сонот до јавето

Приказни од малиот сокак

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.